

[Jørgen Tved]

handler om, hvordan man skal skære ned og stille om, for at man skal producere mindre og mindre.

Jeg er ikke sikker på, at landbrugsministeren kan gøre mig begribeligt, hvad det er, der skal gøres effektivt. Hvis jeg f.eks. læser på side 5, kan jeg se, at produktionsnedsættelsen, afhængigt af produktionens art, kan gennemføres ved formindskelse med mindst 20 pct. af arealet for korn, af antallet af dyr for så vidt angår oksekød, af udbyttet pr. hektar for vin – nu dyrkes der ikke så meget vin her i Danmark, men det ved embedsmændene i Bruxelles måske ikke – osv. osv., altså hvordan man skal gøre produktionen af de enkelte ting mindre og mindre.

Jeg kan blive rørt til tårer, når jeg hører den konservative ordfører, hr. Engell, komme herop og tale om, hvordan vi skal gøre det hele grønnere og grønnere, for det er en farve, vi godt kan lide. Jeg kan godt lide den ude i naturen, men hvis det er i overført betydning, er det jo den konservative partifarve, og så bryder jeg mig absolut ikke om den. Så ser jeg gerne, at der bliver mindre af den.

Men ude i naturen kan man gøre en dyd af nødvendigheden, efterhånden som man har ødelagt produktionsmulighederne for landbruget. Og det er jo netop hr. Engell og hr. Sønderby og de borgerlige partier, der har hovedansvaret.

Hr. Engell sagde, at vi skal huske på, at inden for de seneste år er halvdelen af landbrugene blevet nedlagt. Ja, det er jo en følge af den politik, som bl.a. hr. Engell og hr. Sønderby har båret ved til, nemlig ved vor indlemmelse i Det Europæiske Fællesskab. Det har taget rigtig fart med nedlæggelse af landbrug efter 1972, og hasten er stadigt stigende; det går hurtigere og hurtigere med at få nedlagt landbrug.

Så når man står heroppe og hykler, at man tager hensyn til landbrugene, er det altså krokodilletårer, som rinder, og så kan det godt være, at vi bliver våde om benene, så stærkt som det går. Der er altså ikke rigtig realiteter at have det i.

Vi har altså meget lidt sympati for lovforslag nr. L 215, det, der angiveligt skulle være en støtte til landbruget. Det opfatter vi som en støtte på samme måde, som rebet støtter den hængte. Vi kan ikke være med her.

Det må vel være, fordi man skal have en god sammenkøbt ret ud af det, at man kobler nogle

andre ting på. Man snakker om naturen og om, hvor vigtigt det er, at vi får den genoprettet. Men så kommer hr. Sønderby med sin hævede pegefinger, f.eks. når man taler om fortidsminder, og siger, at nu skal vi jo altså ikke tage hensyn til enhver sten – til enhver gravhøj, kunne han måske have udvidet sin advarsel med. Og der er måske yderligere ting, vi ikke skal tage så store hensyn til, for det kunne gå ud over nogle af de få landmænd, der bliver tilbage, gå ud over deres interesser.

Ja, Danmark skal gøres grønnere og grønnere! Når vi ikke skal dyrke korn og vi ikke skal have dyr, kan vi selvfølgelig lige så godt plante det til med skov, og så kan det jo godt være, at vi kan leve af at sælge lysegrønne bøgegrene om foråret og lidt julegrønt til jul osv. Men hvad med os andre? Hvad skal vi leve af? Der må vel være nogle produktionsmuligheder tilbage.

I en verden, hvor man skriger på mad og fødevarer, går bestræbelserne inden for EF-området ud på at få gjort produktionen mindre og mindre, begrænse den mest muligt. Det skulle være den helt rigtige filosofi i en periode, hvor en stor del af Jordens befolkning mangler det daglige brød!

Vi er naturligvis indstillet på, at man skal genoprette naturen. Man kan snakke om, hvor brede bræmmerne skal være, og om, hvordan tingene skal gribes an. Vi er positive, og vi vil godt være med til, at der skabes størst mulig frihed, og at skoven bliver til fornøjelse og glæde for de fleste mulige mennesker.

Der ligger ligesom en advarsel i bagehovedet på de borgerlige politikere, når de kommer op og henstiller, at vi nu ikke træder nogens ejendomsret for nær, at vi ikke skal have lov til at færdes alle vegne. Jeg synes, den var meget betegnende, den måde, fru Margrete Auken stillede tingene op på: Der er forskel på en lille kolonihave og et stort gods. Det er begrænset, hvor mange der kan rende rundt inde i kolonihaven. Men det er som regel godsejerne, der sætter hegn om deres gods og kæmper for deres ejendomsret og siger: Her skal vi sørge for, at den hellige og ukrænkelige ejendomsret bevares.

Med hensyn til spørgsmålet om fritidsarealer osv. er vi naturligvis også positive. Vi vil meget gerne, at byens befolkning får mulighed for også at benytte naturen, at bruge naturen. Det er vel egentlig det, vi i hvert tilfælde i ord giver ud-